

Varliški nuotikė

Dar buvau peimenėki. Gondriniejau, varliniejau pu laukus eiškuodama gražiun žolikiu, reibiun dideliun varlikiu. Negalvuoket, kad aš anas iedžiau, baiket jūs, aš anas laba mīliejau.

Veina toki šilta pusdeinieli siedu sau kāp katinutis prieš sauleli, pilvieli kaitinu, tik veizu prieš muni dvi varles irgi saulelie miegaujas. Kāp žaibs muni perskruodi mintis. Kāp kiškis parkūriau numei, čiupau stiklainioka ir viel pakuti i peivėki. Gruobiau tas dvi meiles gražuolėles ir sukišau i anun stiklini numieli. Mon atruodi, kad anuoms tèn turieje būti nuognė gerā: juk ir šveise, ir šilta, ir vigadnė, juk aš anuoms ir žuolieliu, ir gėlieliu visokiun primuoviau, priskīniau ir pridiejau.

Pagalvuojusi, pasidžiaugusi, nutariau, kad anuodviems bus smūtnė, reik dar bint puoras. Vargau, gaudiau, bet ir pati prislabau ir varlikiu aplinkou nebibova. Dar vėina apgīvendinusi šveisiūsi rūmisi, nutariau, kad esu nuognė pavargusi ir kad jau ožteks galouteis, reik eit numei. Tīle tīle parkiūtinau numei, juk negaliejau pasigėrti, kad viel parvėlkau augintiniu, nes jau visi bova pavargei nu mona visokiu kirminu, sraigiu, vuorū ir kituokiu draugū. Žinojau, kad sesi dar iš tuola nežad būti gamtininkė ir kad baise bėje tu visokiausiu mon mielu padarieliu. Juk, matīt, iš tuo dėdeli išgonsče veina mona draugi sraigėki su baisiausiu cīpsmu skrėda iš balkuona, kāp anon vargšė sesou netīčia nutvieri darīdama dures. Aš tada kriukiau ir keikiau sava baili seseri.

Parsibugenusi sava drauges tīle numei, pasidiejau anas pri visu sava žaisliuku. Atlėkusi tuoki žīgdarbi ir apsirūpinusi naujuom draugiem, kāp niekur nieka išėjau žaisti tuoliau. O po keliun valandun alkana, porvina ir nuognė pavargusi sumislijau, kad reik vilkteis numei. Tempu sava kūna laiptās i trečia aukšta ir... vojerguteliau – girdu, kad kas nežmuonišku balsu klīk mūsa buti. Tāp ir apstirau visa: vo macnas tu pondeivačiau, nu kas tatā dabar begalietuom būti? Kuokia dabar nelaimi kam pas momis benutėka? Parsigondusi kāp paskraidinta užliekiau laiptās i viršu, atgruobiau dures, skrendu koridorium, girdu – klīk voniuo. Vo tat sesou užsikuorusi unt gīvatoka (nu tat vomzdelė kur šilda vuoni). Vo klīk, vo šauk, kāp pāti nelabuoji pamačiusi. Ir mama iš vėrtuvis atbiegusi nesupront, kas čia besided. Vo tada ir paaiškėja, kad tuo nelabuoju sesė virta mona žaliuosias draugeles. Šokinie sau anuos po vėsa mūsa ilga koriduru ir eiška sau žaliun žolīnieliu. Mama lėipi susirinkti sava draugikes ir išbugenti i prūda. Dar saki, kad varlikiu tèn numā. Su mama nepasiginčīsi, jei jau pasaki, turi padarīti.

Plīša iš skausma mona širdeli, bet turiejau su draugiem atsisveikinti. Nešdama i tuon prūdieli, anon vis atsiprašīnejau. Gailė bova ir sesers, juk ana tapbijuoja tun visun mona draugu.

Kīkvėina pavasari, kāp varlītes jem šokuoti, aš prisimenu ton smagi nutikėma.